

NETAHEJ VLKA ZA OCAS

Oldřiška Ciprová
Lenka Němcová

 CPRESS

Netahej vlka za ocas

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Oldřiška Ciprová
Netahej vlka za ocas – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

*Milé Haničce Kocourkové,
která mě při psaní této knížky
úžasně inspirovala.*

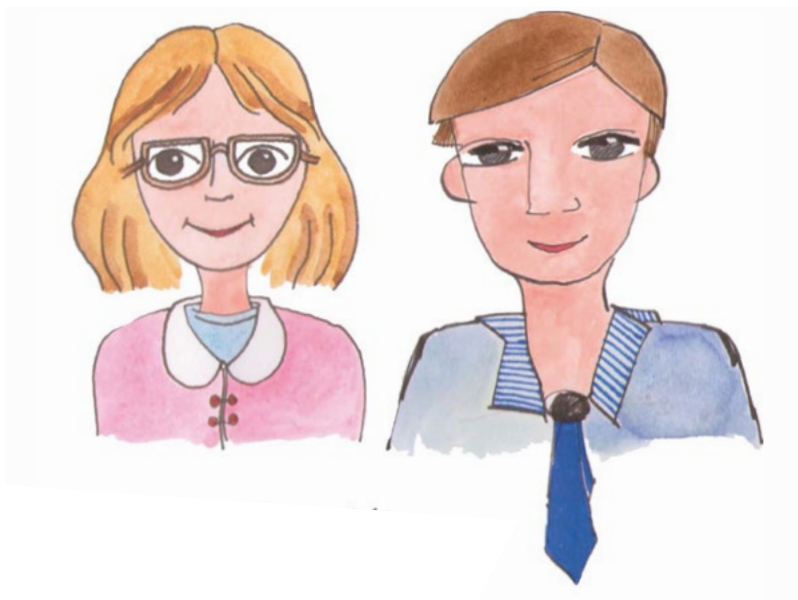
Děkuji.

Obsah

Kraj, kde lišky dávají dobrou noc	11
Netahej vlka za ocas	21
Pes, který štěká, nekouše	33
Dočkej času jako husa klasu	43
Jeden o koze, druhý o voze	51
Darovanému koni na zuby nekoukej	61
Neuč orla létat	69

V jednom malém městečku, daleko od rušných silnic a dálnic, velkých obchodních domů a paneláků, žila jedna rodina. Mamin-ka, tatínek, jejich šestiletá dcerka Nina a o rok starší syn Melichar. Rodina bydlela v bílém

domku na kraji městečka. Domeček měl velká okna s modrými okenicemi a červenou střechu.

Na zahradě už sto let rostl vysokánský dub a táínek na jednu z větví košatého stromu pověsil nádhernou houpačku. Když to dovolilo počasí, děti se na ní houpaly skoro celý den a přitom snily o věcech, které ostatním nešly na rozum. Nina a Melichar se spolu nemuseli domlouvat vůbec na ničem, jen na sebe kývli a hned si rozuměli.

Obě děti byly vůbec velmi přemýšlivé. Měly obrovskou fantazii, a kdykoli viděly nebo slyšely něco, co je zaujalo, hned se před nimi tvořily obrazy té či oné věci. Dokázaly se zasnít do svých představ tak silně, že málokdy rozlišily, co je sen a co skutečnost. A to všechno klidně za bílého dne. Naštěstí každý z nich snil jindy. Jeden druhým pak zatřásl, aby se vrátil do reality, a ten mu vypravoval, co všechno viděl.

Jako třeba včera.

Ninuška s Melicharem se před obědem chystali zhoupnout, když se u vrátek objevil listonoš.

„Máte doma maminku?“ zeptal se Niny.

„Ano, hned ji zavolám,“ vykřikla Nina a utíkala pro maminku.

Maminka si utřela ruce do zástěry a vyšla před dům.

„Copak mi nesete?“

„Pohlednici k Velikonocům,“ odpověděl listonoš a zasmál se.

„To jsou mi věci,“ spráskla ruce maminka. „Vždyť ty byly už před dvěma týdny!“

„To víte, paní,“ pokrčil pošťák rameny. „Sem jde pošta celé věky. Vždyť tu dávají lišky dobrou noc,“ dodal s úsměvem a odešel. Maminka jenom zakroutila hlavou a vrátila se zpět do domu.

Zato Nina, která celý rozhovor vyslechla, se celá pohroužila do sebe. Sedla si na houpačku a začala přemýšlet.

Kraj, kde lišky dávají dobrou noc

Na oblohu zrovna vyskočila Večernice, když maminka zavolala Ninu k večeři. Holčička právě seděla na houpačce a pozorovala nebe. Loudavě se zvedla k odchodu, jenže ve křoví

